

Wspomaganie bezpieczeństwa? Sieci!

Być może zasiadając do lektury tego artykułu, spodziewacie się Państwo informacji o tym, jak poprawiać bezpieczeństwo uczniów korzystających z internetu. Jednak tym razem rzecz będzie dotyczyć innej materii. Chcę zaproponować refleksję nad budowaniem szeroko rozumianego bezpieczeństwa w szkołach poprzez zespołową pracę nauczycieli podejmowaną w ramach sieci współpracy i samokształcenia.

Dotychczasowe doświadczenia

Zacznijmy od tego, co już się wydarzyło. W ramach projektu Ośrodka Rozwoju Edukacji „System doskonalenia nauczycieli oparty na ogólnodostępnym kompleksowym wspomaganium szkół” został wypracowany nowy model doskonalenia oparty na dwóch filarach – procesowym wspomaganium szkół oraz sieciach współpracy i samokształcenia. W styczniu 2013 r. rozpoczęto pilotaż wypracowanych rozwiązań. Wzięły w nim udział 162 powiaty. Wśród zadań obligatoryjnych wskazano organizowanie sieci współpracy i samokształcenia, z których przynajmniej dwie musiały dotyczyć tematów z katalogu zaproponowanego przez ORE (por. [Spis sieci współpracy i samokształcenia](#), 2013).

Przyglądając się tej liście, można zauważyć, że właściwie tylko trzy spośród zaproponowanych zagadnień dotyczyły wprost kwestii bezpieczeństwa: *Jak radzić sobie z absencją szkolną – bezpieczeństwo w szkole*, *Praca z nowoczesnymi technologiami TIK – bezpieczny Internet rok I i rok II* (por. [Sieci współpracy i samokształcenia](#), 2013). Pierwszy z tematów realizowało 16% sieci pilotażowych, TIK (I rok) – 21%, a TIK (II rok) – jedynie 3% z nich

(Stronkowski, Szczurek, Leszczyńska, Matejczuk, 2014, s. 109). Organizatorzy sieci mogli skorzystać z zaproponowanych w materiałach ORE opisów pracy sieci z danego obszaru.

W przypadku sieci dotyczących radzenia sobie z absencją rekomendowano udział w sieci wychowawców klas, pedagogów i wicedyrektorów. Planowano pracę związaną z poszukiwaniem przyczyn nieobecności w szkołach, wdrażaniem zmian służących radzeniu sobie z problemem, a także dzielenie się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami. W opisach sieci dotyczących tematyki TIK zalecano udział nauczycieli i dyrektorów. Zakładano, że w pierwszym roku pracy w sposób jednoznaczny pojawi się tematyka cyberprzemocy, uzależnienia od internetu, jak również bezpiecznego wykorzystania TIK na lekcjach – m.in. języka polskiego, biologii, geografii. Drugi rok pracy miał przygotowywać uczestników do bezpiecznego wykorzystania internetu podczas innych zajęć przedmiotowych, a także zakładał wymianę doświadczeń dotyczących zagrożeń i problemów związanych z wykorzystaniem takiego rodzaju pracy w czasie zajęć szkolnych.

Z tego krótkiego opisu jasno wynika, że tak sformułowane tematy do pracy w zakresie bezpieczeństwa nie wyczerpują zagadnień z tego obszaru. Budowanie bezpieczeństwa jest wielowymiarowym procesem, a rzetelne podejście do tej kwestii wymaga przyjrzenia się klimatowi społecznemu szkoły, kompetencjom społecznym poszczególnych osób i całych grup społeczności szkolnej, czynnikom osobowym, kulturze organizacyjnej szkoły, realizowanym działaniom wychowawczym i profilaktycznym, bazie lokalowej, aż wreszcie całemu procesowi dydaktycznemu. Dopiero tak szeroki ogląd sytuacji pozwala wnioskować o czynnikach, które zaburzają funkcjonowanie szkoły w zakresie bezpieczeństwa i pozwalają na planowanie odpowiednich działań.

Jak myśleć o sieciach w kontekście bezpieczeństwa?

Czy zatem taka forma pracy, jaką są sieci, może być odpowiedzią na potrzeby szkół w zakresie budowania bezpieczeństwa? Czy międzyszkolny zespół współpracujących ze sobą nauczycieli i/lub dyrektorów może mierzyć się z problemami związanymi z bezpieczeństwem w ich szkołach i – dzieląc

się doświadczeniem i pomysłami – skutecznie wypracowywać rozwiązania służące poprawie bezpieczeństwa?

Odpowiedzi na to pytanie należy szukać w diagnozie potrzeb szkoły i rozumieniu kwestii bezpieczeństwa przez poszczególnych nauczycieli przystępujących do sieci. Warto też zastanowić się, na ile społeczność szkolna ma świadomość wzajemnego przenikania się procesów wychowawczych, dydaktycznych i organizacji pracy w szkole. Budowanie bezpieczeństwa to zarówno dbanie o warunki lokalowe, higienę pracy uczniów (np. nieprzeciążanie obowiązkami, równomierne rozłożenie aktywności), rozwijanie relacji i właściwe oddziaływania wychowawcze, kształtujące konstruktywne wzorce zachowań, przestrzeganie norm i ustalonych zasad, jak i dostosowanie procesów edukacyjnych do potrzeb i możliwości uczniów (np. adekwatne wymagania, indywidualizacja pracy, sprawiedliwe, dostosowane do możliwości ocenianie, umożliwianie osiągnięcia sukcesu edukacyjnego).

Ośrodek Rozwoju Edukacji, widząc wagę problemu i kierując się założeniami nowego systemu doskonalenia, podjął próbę przygotowania dalszych opracowań, służących budowaniu bezpieczeństwa w szkołach właśnie w formie sieci współpracy i samokształcenia. Wkrótce na platformie [Doskonalenie w sieci](#) ukażą się szczegółowe plany działania do prowadzenia następujących sieci:

- „Klimat społeczny szkoły jako czynnik chroniący przed podejmowaniem zachowań ryzykownych”;
- „Bezpieczeństwo w szkole – przeciwdziałanie przemocy rówieśniczej”;
- „Mediacje i inne sposoby rozwiązywania konfliktów w gimnazjum”.

Równocześnie sięgając po te materiały, warto mieć świadomość, że są one

przygotowywane dla „anonimowego odbiorcy”, na podstawie pewnej zgeneralizowanej wiedzy o potrzebach środowiska. Zatem osoba koordynująca pracę nauczycieli w ramach sieci za punkt wyjścia powinna wziąć przede wszystkim potrzeby zgłaszane przez uczestników. Zaproponowany opis nie jest „planem metra”, a jedynie próbą podpowiedzi, jakie wątki mogą być przydatne, jakie formy i metody pracy oraz materiały mogą zostać wykorzystane.

Warto spojrzeć na problem budowania bezpieczeństwa z perspektywy całej szkoły, a nie pojedynczych uczniów. Jeśli szkoła identyfikuje, że jest to dla niej ważny obszar rozwojowy, lub jeśli poszczególni nauczyciele deklarują gotowość do zajmowania się tym obszarem funkcjonowania szkoły, warto zadać sobie pytanie, jakie wymiary bezpieczeństwa są dla danej szkoły istotne. Może się bowiem okazać, że mówiąc o potrzebie zajęcia się bezpieczeństwem w szkole, nauczyciele mają na myśli „różne rzeczywistości”.

W jednej szkole problemem będzie nieprzestrzeganie zasad – i tu wydaje się potrzebna praca związana z poszukiwaniem odpowiedzi, jakie zasady są najczęściej łamane, co do tego doprowadza i jak sobie poradzić z tym wyzwaniem. W innej szkole może to być kwestia stosunku starszych uczniów do młodszych – ważne będzie wskazanie przyczyn takiego stanu rzeczy, monitorowanie relacji między uczniami, szukanie sposobów wzmacniania zachowań pozytywnych i strategii reagowania na sytuacje, w których młodszy są odrzucani lub poniżani przez starszych. Jeszcze inna placówka może borykać się z problemem przemocy stosowanej przez grupki uczniów – może być potrzebne przyjrzenie się mechanizmom, jakimi rządzą się działania przemocowe w kontekście danej szkoły, wypracowanie strategii zapobiegania takim sytuacjom i interweniowania, kiedy się pojawiają. W kolejnej może się okazać, że podejmowanie zachowań ryzykownych jest związane z głęboko zakorzenionym poczuciem braku

perspektyw życiowych w środowisku społecznym i rodzinnym uczniów danej szkoły – wówczas zarówno praca środowiskowa, jak i szeroko pojmowane wsparcie uczniów w zakresie planowania własnej perspektywy rozwoju i poszukiwania ścieżki zawodowej mogą być pomocne w poradzeniu sobie z trudnością. Jeszcze inna szkoła może się borykać z buntowniczymi zachowaniami uczniów, związanymi z poczuciem nierówności szans, faworyzowaniem przez nauczycieli lub niesprawiedliwym ocenianiem. Jeszcze inny przykład to słabe wyniki edukacyjne osiągane przez uczniów i związana z tym frustracja, nasilająca się absencja oraz wagary – być może wśród zdiagnozowanych przyczyn takiego stanu rzeczy pojawi się wątek związany ze słabym prowadzeniem zajęć przez nauczycieli, konfrontowanie się lub krytykowanie uczniów na forum klasy...

Skąd czerpać wiedzę o potrzebach?

W rozpoznawaniu rzeczywistych potrzeb szkół i nauczycieli w obszarze bezpieczeństwa z pewnością niezbędną okaże się rzetelnie przeprowadzona ewaluacja wewnętrzna. Wymaga to od szkoły otwartości, dopuszczenia

do głosu wszystkich grup społeczności szkolnej, analizy, jak postrzegają tę kwestię nauczyciele, rodzice, uczniowie, personel pozapedagogiczny – na ile ich punkty widzenia są zbieżne, a gdzie pojawiają się różnice, z czego one wynikają. Wymaga gotowości do poszukiwania przyczyn zjawiska. Równocześnie wszystkim działaniom powinna towarzyszyć świadomość, że ewaluacji, analizie, ocenie podlegają działania (nigdy ludzie!). Ewaluacja nie sprowadza się do poszukiwania winnych, udowadniania, że ktoś sobie z czymś nie radzi – to zbieranie rzetel-

nych jasnych informacji umożliwiających ocenę sytuacji. Wyniki zaś mają posłużyć wprowadzaniu zmian, które pozwolą skuteczniej radzić sobie ze zdiagnozowaną trudnością. Zastosowanie szerokiego wachlarza metod badawczych (nieograniczanie się jedynie do ankiet) może dawać szansę na uzyskanie pełniejszego obrazu sytuacji.

Dodatkowych informacji dostarcza szkole ewaluacja zewnętrzna. W wymaganiach państwa pojawił się obszar „Respektowane są normy społeczne”, który został scharakteryzowany następująco (por. ORE, b.r., s. 12):

- Poziom D: Działania szkoły lub placówki zapewniają uczniom bezpieczeństwo fizyczne i psychiczne, a relacje między wszystkimi członkami społeczności szkolnej są oparte na wzajemnym szacunku i zaufaniu. Uczniowie współpracują ze sobą w realizacji przedsięwzięć będących wynikiem działań samorządu uczniowskiego. Zasady postępowania i współżycia w szkole lub placówce są uzgodnione i przestrzegane przez uczniów, pracowników szkoły i rodziców.
- Poziom B: W szkole lub placówce, wspólnie z uczniami i rodzicami, analizuje się podejmowane działania

bezpiecznego klimatu szkoły) lub „Jak wspierać dziecko w uczeniu się matematyki” (bo trudności w tym obszarze w danej szkole generują różne inne problemy i zaburzają poczucie bezpieczeństwa uczniów doświadczających trudności).

Dyrektorzy działający w sieci „Pozapedagogiczne obowiązki dyrektora szkoły” mogą potrzebować przyjrzenia się zasadom funkcjonowania szkoły pod kątem wymogów rozporządzenia, które nakłada na dyrektora obowiązków „zapewniania bezpiecznych i higienicznych warunków pobytu w szkole lub placówce, a także bezpiecznych i higienicznych warunków uczestnictwa w zajęciach organizowanych przez szkołę lub placówkę poza obiektami należącymi do tych jednostek” (MEN, 2003, par. 2). Praca w sieciach współpracy i samokształcenia może zatem wspierać wysiłki szkoły w podejmowanych działaniach na rzecz budowania bezpieczeństwa postrzeganego szeroko jako „stan niezagrożenia” (SJP), a więc związanego z całą sferą zapewniania dobrostanu w sferze fizycznej, emocjonalno-społecznej, poznawczej.

Zaletą takiej formy pracy jest to, że różne osoby pracujące w jednej szkole mogą pracować w wybranych przez siebie obszarach i tym samym w różny sposób przyczyniać się do poprawy sytuacji w szkole.

Wydaje się, że największe wyzwanie stoi obecnie przed pracownikami placówek doskonalenia nauczycieli, poradni psychologiczno-pedagogicznych i bibliotek pedagogicznych, którzy od 2016 r. będą pełnić funkcje koordynatorów sieci współpracy i samokształcenia¹.

wychowawcze, w tym mające na celu eliminowanie zagrożeń oraz wzmacnianie właściwych zachowań. Ocenia się ich skuteczność oraz, w razie potrzeb, modyfikuje.

Spojrzenie z metapoziumu, co jako szkoła robimy dla zapewnienia bezpieczeństwa, skorzystanie z analiz zewnętrznego ewaluatora i poddanie jej refleksji mogą dostarczyć dodatkowych danych.

I wreszcie badania prowadzone na poziomie ogólnokrajowym mogą dostarczać szerszego kontekstu związanego z bezpieczeństwem uczniów w naszej szkole. W styczniu tego roku odbył się cykl konferencji poświęconych bezpieczeństwu dzieci i młodzieży. Podczas spotkań zaprezentowano ogólnopolskie wyniki analizy danych w zakresie bezpieczeństwa uczniów, pozyskane w procesie ewaluacji zewnętrznej szkół i placówek (ORE, 2015). Dostępne są wyniki badań prowadzonych przez Instytut Badań Edukacyjnych, raport Biura analiz, dokumentacja Kancelarii Senatu i szereg innych badań.

Nadzieje i wyzwania związane z sieciami

Przykłady można by mnożyć – jest to sygnał, że praca w sieciach nauczycielskich w obszarze bezpieczeństwa może wyglądać bardzo różnie. Dlatego tworząc sieć, osoba koordynująca powinna bardzo dokładnie przyrzeć się potrzebom. Może się okazać, że nie warto tworzyć sieci pod wspólnym hasłem „Bezpieczeństwo”. Być może część nauczycieli znajdzie odpowiedź na nurtujące ich pytania w sieci dotyczącej rozwiązywania konfliktów za pomocą mediacji (bo nabrzmiałe problemy w relacjach rzutują na poczucie bezpieczeństwa wszystkich członków społeczności szkolnej), ale inni będą potrzebowali pracy w sieci „Jak budować własny program nauczania?” (bo analiza potrzeb uczniów i właściwie prowadzony proces dydaktyczny będzie ważnym elementem budowania

¹ Zadania tych jednostek zostały określone w następujących rozporządzeniach Ministra Edukacji Narodowej: z dnia 26 października 2012 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie placówek doskonalenia nauczycieli (Dz.U. poz. 1196); z dnia 1 lutego 2013 r. w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych poradni psychologiczno-pedagogicznych, w tym publicznych poradni specjalistycznych (Dz.U. poz. 199); z dnia 28 lutego 2013 r. w sprawie szczegółowych zasad działania publicznych bibliotek pedagogicznych (Dz.U. poz. 369).

To w ich rękach będzie bowiem zbieranie informacji i definiowanie potrzeb; na tej podstawie stworzą ofertę i określą tematy sieci w taki sposób, by nauczyciele widzieli możliwość rozwiązywania swoich trudności – także w obszarach związanych z budowaniem bezpieczeństwem – podczas pracy w takiej formule. Drugie wyzwanie to koordynowanie sieci w sposób nieschematyczny, z wykorzystaniem

dostępnych materiałów, ale bez poddawania się pokusie wykorzystania gotowców, ze zwróceniem szczególnej uwagi na cele formułowane przez uczestników sieci i z dbałością, aby praca w niej nie zmieniała się w „ścianę płaczu”, grupę wsparcia, ale żeby prowadziła do wdrażania konkretnych, wspólnie wypracowanych rozwiązań w poszczególnych szkołach. Efektem pracy sieci nastawionych na budowa-

nie bezpieczeństwa powinna być realna poprawa bezpieczeństwa uczniów w konkretnych szkołach.

Bibliografia i podstawa prawna

Bezpieczeństwo, [hasło w:] *Słownik języka polskiego PWN* (wersja internetowa) (dostęp dn. 19.03.2015). | Ośrodek Rozwoju Edukacji, (b.r.), *Wymagania państwa. Uporządkowanie priorytetów i celów szkoły*, Warszawa: Ośrodek Rozwoju Edukacji (także w wersji elektronicznej, dostęp dn. 19.03.2015). | Ośrodek Rozwoju Edukacji, (2015), *W trosce o bezpieczeństwo uczniów* (dostęp dn. 19.03.2015). | Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 31 grudnia 2002 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny w publicznych i niepublicznych szkołach i placówkach (Dz.U. z 2003 r. nr 6, poz. 69 z późn. zm.). | *Sieci współpracy i samokształcenia*, (2013) (dostęp dn. 19.03.2015). | *Spis sieci współpracy i samokształcenia*, (2013) (dostęp dn. 19.03.2015). | Stronkowski P., Szczurek A., Leszczyńska M., Matejczuk A., (2014), *Ewaluacja modernizowanego systemu doskonalenia nauczycieli – projekt „System doskonalenia nauczycieli oparty na ogólnodostępnym kompleksowym wspomaganie szkół”*, Poddziałanie 3.3.1 PO Kapitał Ludzki – raport końcowy, Warszawa: Ośrodek Rozwoju Edukacji.

Katarzyna Leśniewska

Pedagog specjalny, pracownik ORE.

Ukończyła szkolenia z zakresu socjoterapii i psychoterapii Gestalt. Liderka zmian MEN z zakresu pomocy psychologiczno-pedagogicznej. Przygotowana do wykonywania zadań SORE.

Trenerka, autorka publikacji, scenariuszy zajęć i artykułów m.in. z zakresu umiejętności wychowawczych, kompetencji psychospołecznych i pomocy psychologiczno-pedagogicznej.

Współautorka programu *Jak sobie radzić z prowokacyjnymi zachowaniami uczniów. Metoda konstruktywnej konfrontacji*.

Złapani w sieci – czyli jak wspierać nauczycieli

„Sieci są już od kilkunastu lat powszechnie stosowanym rozwiązaniem w zakresie doskonalenia kwalifikacji zawodowych w krajach Europy Zachodniej. U nas to nowość...” – mówiła dr Danuta Elsner w czasie wykładu inauguracyjnego spotkania na temat sieci współpracy i samokształcenia, które zostało zorganizowane w dniach 20–22 listopada 2014 r. w Warszawie.

Czy faktycznie u nas to nowość? Uczestnicy spotkania mogli przekonać się o tym w czasie prezentacji sieci, które od lat funkcjonują w oświacie. Jacek Ścibor opowiadał o doświadcze-

niach Superbelfrów. „Sieć w realu to za mało – musimy spotykać się w świecie wirtualnym. Wszyscy jesteśmy ekspertami!” – powiedział uczestnikom spotkania współtwórca sieci Superbelfrzy. Jego opinię potwierdziła Justyna Maziarska-Lesisz, omawiając sieci ekspertów DELFORT, w których nauczyciele języka niemieckiego uczą się od siebie. „Ważne, aby uczestnicy sieci byli ich twórcami i czuli się za nie współodpowiedzialni” – podkreślała Antonina Rysiewicz, prezentując sieci nauczycieli powstające w ramach „Cyfrowej szkoły”, w programie „Aktywne edukacja”.

Szkoła nie musi być osamotniona. Może „wyjść” poza swoje mury i poszukać innych szkół, które borykają się z podobnymi problemami. I tutaj ogromną rolę pełnią instytucje, które funkcjonują wokół szkoły – poradnie, biblioteki i placówki doskonalenia. Ich pracownicy wskazywali na posiadane doświadczenia i zasoby, które pomogą w tworzeniu sieci współpracy i samokształcenia.

Zainteresowanym organizowaniem i prowadzeniem sieci współpracy i samokształcenia polecamy materiały i szkolenia dostępne na stronie [ORE](#).

W trosce o bezpieczeństwo uczniów

Podczas cyklu konferencji poświęconych bezpieczeństwu dzieci i młodzieży zaprezentowano ogólnopolskie wyniki analizy danych w zakresie bezpieczeństwa uczniów, pozyskane w procesie ewaluacji zewnętrznej szkół i placówek. Przedstawione zostały także wybrane przyczyny i następstwa agresji i przemocy w szkole. Poruszano również zagadnienia dotyczące odpowiedzialności prawnej w zakresie bezpieczeństwa uczniów, skutecznych strategii wychowawczych, w tym zagadnienia z zakresu problemów związanych z rozwojem dzieci i młodzieży.

Spotkania pozwoliły organom prowadzącym szkoły i placówki wzbogacić wiedzę na temat możliwości wykorzystywania wyników nadzoru pedagogicznego do kreowania lokalnej polityki, a dyrektorom szkół i placówek zdobyć informacje na temat efektywnego rozwoju organizacyjnego.

Uczestnicy konferencji mieli także okazję do pracy warsztatowej. Na

podstawie autentycznych wyników ewaluacji szkół i placówek w obszarze bezpieczeństwa uczniów – w powiatach, które zostały zakwalifikowane do udziału w konferencji – wypracowali propozycje działań w tym zakresie.

Konferencje odbywały się w Gdańsku, Poznaniu, Katowicach, Kielcach i Toruniu. Uczestniczyło w nich łącznie ponad 600 osób: przedstawiciele kuratoriów oświaty, dyrektorzy szkół, nauczyciele, w tym wychowawcy, pedagodzy, psychologowie szkolni, pedagodzy środowiskowi, pracownicy placówek doskonalenia nauczycieli, poradni psychologiczno-pedagogicznych, bibliotek pedagogicznych, pracownicy organów prowadzących szkoły różnych typów, rodzice.

Z uwagi na fakt, że działalność szkoły ściśle związana jest z otoczeniem, w którym funkcjonuje, słuszne wydaje się podejmowanie takich problemów przez osoby posiadające wiedzę na temat środowiska lokalnego,

a także świadome jego potrzeb i potencjału. Tematyka konferencji wpisuje się także w obowiązujące w roku szkolnym 2014/2015 kierunki polityki oświatowej państwa.

Konferencje – „Koalicja na rzecz bezpieczeństwa dzieci i młodzieży” – zostały zorganizowane w ramach projektu systemowego „Program zwiększenia efektywności systemu nadzoru pedagogicznego i oceny jakości pracy szkoły etap III, realizowanego przez Ośrodek Rozwoju Edukacji.

Materiały z konferencji [Bezpieczeństwo uczniów w szkołach w świetle wyników ewaluacji zewnętrznej – wybrane dane](#)

[Jak skutecznie rozwiązywać problemy agresji i przemocy w szkole?](#)

[Agresja rówieśnicza – jak działać, żeby skutecznie przeciwdziałać?](#)

[Szkolny system bezpieczeństwa](#)

Czy uczniowie w szkole są bezpieczni?

W cyklu konferencji poświęconych tematyce bezpieczeństwa dzieci i młodzieży w szkole zorganizowanych w Gdańsku, Poznaniu, Katowicach, Kielcach i Toruniu wzięło udział ponad 600 przedstawicieli kuratoriów oświaty, dyrektorów szkół, nauczycieli, wychowawców, pedagogów i psychologów szkolnych, pedagogów śro-

dowiskowych, pracowników placówek doskonalenia nauczycieli, poradni psychologiczno-pedagogicznych, bibliotek pedagogicznych, pracownicy organów prowadzących szkoły różnych typów i rodziców.

Wśród wielu zagadnień omówiono m.in. kwestię odpowiedzialności

prawnej w zakresie bezpieczeństwa uczniów i skutecznych strategii wychowawczych.

[Więcej informacji](#)

Bezpieczeństwo dzieci online. Kompendium dla rodziców i profesjonalistów

Jest to książka przygotowana przez ekspertów z Polskiego Centrum Programu Safer Internet (NASK i Fundacja Dzieci Niczyje), która w jednym miejscu zbiera wiedzę dotyczącą róż-

nicowanych aspektów bezpieczeństwa dzieci i młodzieży w internecie. Uporządkowane alfabetycznie hasła dotyczą zarówno aplikacji i usług internetowych, jak i poszczególnych za-

grożeń takich jak cyberprzemoc czy nadużywanie internetu.

[Źródło](#)

Bezpieczeństwo w szkole – obowiązujące akty prawne (uzupełnienie: stan na 14 marca 2015)

W numerze 1/2013 naszego czasopisma ukazał się artykuł Emilii Wojdyły *Bezpieczeństwo dzieci i młodzieży w przepisach prawa – najważniejsze regulacje*. Czas płynie, przepisy się zmieniają... W związku z tym proponujemy zainteresowanym Czytelnikom uaktualnienie wykazu i zachęcamy do poszerzenia wiedzy z tego obszaru.

Ustawa z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz niektórych innych ustaw [Dz.U. z 2015 r. poz. 357](#)

Ustawa z dnia 28 maja 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw [Dz.U. z 2013 r. poz. 675](#)

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 22 lipca 2011 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie bezpieczeństwa i higieny w pu-

blicznych i niepublicznych szkołach i placówkach [Dz.U. z 2011 r. nr 161, poz. 968](#)

Ustawa z dnia 4 kwietnia 2014 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym [Dz.U. z 2014 r. nr 0, poz. 529](#)

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie zasad udzielania i organizacji pomocy psychologiczno-pedagogicznej w publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach [Dz.U. z 2013 r. poz. 532](#)

Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 16 stycznia 2015 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków, jakie muszą spełniać organizatorzy wypoczynku dla dzieci i młodzieży szkolnej, a także zasad jego organizowania i nadzorowania [Dz.U. z 2015 r. nr 0, poz. 109](#)

Ustawa z dnia 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia [Dz.U. z 2015 r. nr 0, poz. 35](#)

Ustawa z dnia 10 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw [Dz.U. z 2010 r. nr 125, poz. 842](#)

Ustawa z dnia 4 stycznia 2013 r. o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi [Dz.U. z 2013 r. nr 0, poz. 1563](#)

Obwieszczenie Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 20 lutego 2015 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych [Dz.U. z 2015 r. poz. 298](#)

Informacja o wynikach monitorowania realizacji podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w roku szkolnym 2013/2014

Zachęcamy do zapoznania się z *Informacją o wynikach monitorowania realizacji podstawy programowej wychowania przedszkolnego i kształcenia ogólnego w roku szkolnym 2013/2014*. Monitorowaniem zostało objętych bli-

sko 15% publicznych i niepublicznych przedszkoli i szkół, zlokalizowanych w miejscowościach o różnej wielkości.

Powyższe opracowanie zostało przygotowane w ramach projektu sys-

temowego „Wdrożenie podstawy programowej kształcenia ogólnego w przedszkolach i szkołach”.

[Publikacja do pobrania](#)

Jak zbudować dobrą szkołę?

Już po raz piąty odbyła się konferencja „Jakość edukacji czy/i jakość ewaluacji?”. Tegoroczne spotkanie przebiegało pod hasłem „Jak zbudować dobrą szkołę?”. Uczestnicy konferencji zajmowali się pomysłami, planami i przykładami dobrych praktyk, pokazującymi konkretne rozwiązania stosowane dla

kreowania i zmiany szkolnej rzeczywistości. Osia rozważań o koncepcji dobrej szkoły za każdym razem były wymagania państwa wobec szkół i placówek.

Więcej o konferencji, w tym podsumowania sesji, informacje o prowa-

dzących, prezentacje, materiały oraz transmisje on-line wybranych wykładów będą systematycznie umieszczane na stronie [NPSEO](#).

